

Zbiór Orzeczeń

Sprawa T-24/23

UF

przeciwko

Komisji Europejskiej

Wyrok Sądu (czwarta izba) z dnia 8 maja 2024 r.

Służba publiczna – Personel tymczasowy – Umowa na czas nieokreślony –
Rozwiązanie umowy – Artykuł 47 lit. c) ppkt (i) WZIP – Utrata zaufania – Brak ustalenia
okoliczności faktycznych

1. *Urzędnicy – Personel tymczasowy – Personel tymczasowy podlegający art. 2 lit. c) warunków zatrudnienia innych pracowników – Pracownik ochrony osobistej członków Komisji – Rozwiązanie umowy zawartej na czas nieokreślony – Uznanie przysługujące administracji jako pracodawcy – Rozwiązanie umowy za wypowiedzeniem – Uzasadnienie oparte na utracie zaufania – Obowiązek wszczęcia postępowania dyscyplinarnego – Brak [regulamin pracowniczy urzędników, załącznik IX; warunki zatrudnienia innych pracowników, art. 47 lit. c) ppkt (i), art. 49 ust. 1]*

(zob. pkt 53–57)

2. *Urzędnicy – Personel tymczasowy – Personel tymczasowy podlegający art. 2 lit. c) warunków zatrudnienia innych pracowników – Pracownik ochrony osobistej członków Komisji – Rozwiązanie umowy zawartej na czas nieokreślony – Uzasadnienie oparte na utracie zaufania – Kontrola sądowa – Granice [warunki zatrudnienia innych pracowników, art. 2 lit. c), art. 47 lit. c) ppkt (i)]*

(zob. pkt 58)

3. *Urzędnicy – Personel tymczasowy – Personel tymczasowy podlegający art. 2 lit. c) warunków zatrudnienia innych pracowników – Pracownik ochrony osobistej członków Komisji – Rozwiązanie umowy zawartej na czas nieokreślony – Uzasadnienie oparte na utracie zaufania – Decyzja o zwolnieniu – Obowiązek wykazania rzeczywistego wystąpienia podnoszonych okoliczności – Zakres – Nieprzestrzeganie – Konsekwencje [warunki zatrudnienia innych pracowników, art. 2 lit. c), art. 47 lit. c) ppkt (i)]*

(zob. pkt 64–70)

Streszczenie

Sąd, rozpatrujący skargę UF, pracownika ochrony osobistej członków Komisji Europejskiej, stwierdził nieważność decyzji tej instytucji rozwiązującej zawartą z UF umowę o pracę na czas nieokreślony w charakterze członka personelu tymczasowego.

Przy tej okazji Sąd udzielił dodatkowych wyjaśnień na temat obowiązków instytucji, zwłaszcza na temat ustalania faktów w ramach decyzji o rozwiązaniu umowy ze względu na utratę zaufania, zawartej między instytucją a członkiem personelu tymczasowego na podstawie art. 2 lit. c) warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (zwanym dalej „WZIP”).

W rozpatrywanej sprawie organ upoważniony do zawierania umów o pracę (zwany dalej „OUZU”) rozwiązał umowę ze skarżącym ze względu na utratę zaufania z zachowaniem pięcioletniego okresu wypowiedzenia po otrzymaniu skarg służb medycznych w sprawie rzekomo niewłaściwego zachowania skarżącego podczas przeprowadzania dwóch testów wirusologicznych na reakcje łańcuchowe polimerazy, zwanych „PCR”, którym musiał on poddawać się w ramach wykonywania swoich obowiązków. Skarżący złożył zażalenie na tę decyzję, które zostało jednak oddalone przez OUZU. W konsekwencji skarżący wniósł skargę do Sądu celem uzyskania, po pierwsze, stwierdzenia nieważności decyzji rozwiązującej z nim umowę o pracę a po drugie, naprawienia doznanej krzywdy.

Ocena Sądu

Na początku Sąd zauważył, że co do zasady OUZU był uprawniony do rozwiązania umowy ze skarżącym na podstawie art. 47 lit. c) ppkt (i) WZIP przed jej upływem i z zachowaniem okresu wypowiedzenia wynoszącego jeden miesiąc na każdy przepracowany rok służby, przy czym nie mniej niż trzy miesiące i nie więcej niż 10 miesięcy, bez konieczności wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

Ze względu bowiem na szerokie uprawnienia dyskrecyjne, jakimi dysponuje OUZU w wypadku naruszenia obowiązków mogącego uzasadnić rozwiązanie umowy o pracę z członkiem personelu tymczasowego, nic nie zobowiązuje OUZU do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko temu pracownikowi, zamiast skorzystania z możliwości jednostronnego rozwiązania umowy przewidzianej w art. 47 lit. c) WZIP. Jedynie w sytuacji, gdy OUZU zamierza zwolnić pracownika tymczasowego bez wypowiedzenia, w wypadku poważnego naruszenia jego obowiązków, należy wszcząć, zgodnie z art. 49 ust. 1 WZIP, postępowanie dyscyplinarne uregulowane w załączniku IX do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, mające przez analogię zastosowanie do personelu tymczasowego.

W niniejszej sprawie rozwiązanie umowy ze skarżącym, której okres wypowiedzenia został dochowany, było uzasadnione zerwaniem więzi zaufania między Komisją a skarżącym ze względu na przypisywane skarżącemu zachowania podczas przeprowadzania testów PCR na podstawie art. 47 lit. c) pkt (i) WZIP, a nie na podstawie art. 49 ust. 1 WZIP. W tym względzie o ile zadaniem OUZU nie jest zastępowanie swoją oceną oceny przełożonego skarżącego w odniesieniu do rzeczywistej utraty zaufania, o tyle OUZU musi niemniej jednak najpierw sprawdzić, czy brak lub utrata zaufania są faktycznie podnoszone, aby następnie upewnić się o prawdziwości faktów, a wreszcie upewnić się, że w świetle przedstawionych powodów żądanie rozwiązania stosunku pracy nie narusza praw podstawowych ani że w jego ramach nie dochodzi do nadużycia władzy. W tym kontekście OUZU może na przykład uznać, że w świetle uwag

przedstawionych przez zainteresowanego szczególne okoliczności uzasadniają rozważenie środków innych niż rozwiązanie stosunku pracy, na przykład przeniesienie zainteresowanego na inne stanowisko w Komisji.

Ponadto o ile instytucja, która postanawia rozwiązać umowę o pracę z członkiem personelu tymczasowego, powołuje się w szczególności na konkretne okoliczności faktyczne leżące u podstaw decyzji o zwolnieniu z powodu utraty zaufania, o tyle sąd jest zobowiązany sprawdzić prawdziwość tych okoliczności faktycznych. W szczególności w zakresie, w jakim instytucja wyjaśnia powody, które doprowadziły do utraty zaufania, powołując się na konkretne okoliczności faktyczne, sąd powinien sprawdzić, czy uzasadnienie to opiera się na prawidłowych ustaleniach faktycznych. W tym względzie sąd nie zastępuje swoją oceną oceny właściwego organu, zgodnie z którą doszło do utraty zaufania, lecz ogranicza się do sprawdzenia, czy wskazane przez instytucję okoliczności leżące u podstaw decyzji są prawidłowo ustalone.

W tym względzie, po zbadaniu kwestionowanych okoliczności, Sąd stwierdził, że decyzja OUZU jest niezgodna z prawem, ponieważ organ ten uznał, że miał wystarczającą wiedzę na podstawie zeznań pielęgniarzy, którzy przeprowadzali sporne testy PCR i których wersja wydarzeń została zakwestionowana przez skarżącego, i odmówił przeprowadzenia weryfikacji okoliczności faktycznych leżących u podstaw zaskarżonej decyzji w świetle innych dowodów, które były przecież dostępne, a nawet poprzez zorganizowanie dochodzenia administracyjnego. Tym samym Sąd uwzględnił argumentację skarżącego, zgodnie z którą okoliczności uzasadniające decyzję nie zostały wykazane. Oddalił jednak żądanie odszkodowawcze, ponieważ skarżącemu nie udało się wykazać – do czego był zobowiązany – że krzywda, na którą się powoływał, nie mogła zostać w pełni naprawiona poprzez stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i jako taka podlega naprawieniu.